

“เออ จริงนะ สงสัยเราเป็นอย่างนั้น แล้วจะให้เราทำอะไร”

“ทำเฉย ๆ สิ ถ้าเฉยเสียแล้วนี่ มันก็หมดปัญหา”

แล้วก็จริงด้วยนะ อะไรทุกอย่างถ้าเฉยได้ หยุดนิ่งเฉยได้ หมดปัญหาไปเลย แม่บ้านทำอาหารไม่อร่อย เราก็เฉย ๆ เราปรับมือของแม่บ้านไม่ได้ เราก็ปรับลิ้นของเราเสีย ทำเฉย ๆ ใจก็จะสบาย

นั่งธรรมะก็เช่นเดียวกัน มีดหรือ? ก็ทำเฉย ๆ สว่างหรือ? เฉย เห็นภาพหรือ? เฉย ไม่เห็นก็เฉย เดี่ยวดีใจเราจะไม่กระเพื่อมเลย เดี่ยวเดินทางเข้าไปสู่ภายในได้ เพราะฉะนั้นคำว่า **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ใช้ได้ทั้งทางโลกและทางธรรม คือ จะทำให้ใจเราไม่กระเพื่อม ใจจะได้สมดุล ถ้ามีตาซังซังใจ ยินดีข้าง Yinร้ายข้าง มันจะเท่ากันเป๊ะเลย ใจเราจะไม่เสียสมดุล ไม่เอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ความสุขก็ได้โอกาสที่จะพรุ้งพรูออกมา เหมือนตัวเราเป็นธนาคารของความสุขพรุ้งพรูออกมาเลย

๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

บวชไปนิพพาน

เหลืออีก ๘ วัน ก็จะออกพรรษากันแล้ว พรรษาหนึ่งเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เดี่ยววันเดี่ยวคืนเดี่ยวก็จะหมดเวลาแล้ว เห็นป้ายเทเหล้า-เผาบุหรี่ยาบอกว่า **งดเหล้าเข้าพรรษา** คงตกไปคำหนึ่งมั้ง **งดเหล้าเข้าออกพรรษา** เราวอร์ม ๆ งดเหล้าเข้าพรรษา พอออกพรรษาก็เลิกเหล้ากัน

เทศนักบวชคือเทศอันประเสริฐ ไม่ใช่ว่าใครจะมาอยู่ในเทศนี้ได้ง่าย ๆ ต้องมีบุญมีบารมี ต้องบำเพ็ญเนกขัมมบารมีมาข้ามชาติ ต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนบริบูรณ์จึงจะมาบวชได้

ในสมัยพุทธกาลไม่มีการบวชช่วงสั้นนะ มีแต่บวชไปพระนิพพานกันเลย แต่ว่าหลังจากนั้นก็อะลุ่มอล่วยให้ค่อย ๆ สังสมบารมีกันไปทีละเล็กทีละน้อย แต่จริง ๆ แล้วเมื่อเข้ามาสู่ร่มเงาอย่างนี้แล้วต้องลุยเดินหน้าทำพระนิพพานให้แจ้งกันไปเลย เพราะว่าเราได้ปลดกังวลมาก่อนบวช พอบวชแล้วก็ปลดกังวล เมื่อปลดกังวลแล้วใจก็เกลี้ยง การเจริญภาวนาก็ง่าย ยิ่งรู้หลักวิชาด้วยก็ยิ่งแสนง่าย ไม่ใช่ง่ายสองง่าย แต่แสนง่าย คือง่ายมาก ๆ หลังจากนั้นก็เหลือแต่ทำความเพียรให้ต่อเนื่อง

๘ วันนี้เหลือเพื่อ สำหรับพระลูกชายที่ตั้งใจจะสร้างประวัติชีวิตอันงดงามของการเข้ามาบวชในคราวนี้ แม้จะเป็นช่วงสั้น ๆ ก็ตาม แม้บวชเพียงวันเดียวก็ต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง ยิ่งเราบวชกันในหนึ่งพรรษา ก็ยังต้องตั้งเป้าหมายให้สูงเอาไว้ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของการบวช เพราะฉะนั้น ๘ วันนี้ต้องตั้งใจนะ นีพุดถึงพระลูกชายวัดพระธรรมกายกับที่กระเจายกันอยู่ตามสาขาต่าง ๆ ทั่วประเทศ และต่างประเทศด้วย ก็ต้องตั้งใจกันให้ดี

๘ วันนี้ให้เป็น ๘ วันแห่งการเข้าสู่สมรภูมิกันจริง ๆ จัง ๆ เลย ผีกหยุด ผิกนั่ง ให้มีชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนั่ง ชั่วโมงกลางกันให้เยอะ ๆ ปล้ำใจให้มันอยู่ให้ได้ ตามที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านเคยกล่าวเอาไว้ มันจะสู้ความเพียรของเราได้อย่างไร เอาจริงเอาจังเดี๋ยวก็ต้องสมหวังกันอย่างแน่นอน ก็เหมือนกับญาติโยมทั้งหลายที่ตั้งใจทำความเพียรกันอย่างจริงจัง แม้จะมีภารกิจก็ยังปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมกันได้อย่างที่ได้นำให้ฟังมาหลายครั้งแล้ว

เพราะฉะนั้นเป็นพระนี่ยิ่งสบาย เมื่อโยมทำได้ พระก็ต้องทำได้ ถ้าพระไม่เห็นพระ ก็ไม่รู้ว่าจะไปเห็นอะไร ถ้าเราเห็นพระ เราจะมีที่พึ่งภายใน แล้วใจจะมีปีติสุข

บวชแล้วต้องปฏิบัติ ถ้าไม่ปฏิบัติการบวชนั้นทุกข์ทรมาน แต่ถ้าบวชแล้วปฏิบัติจะมีแต่ความสุขสดชื่นเบิกบานกันทุกวันทุกคืน ไม่มีเบื่อหน่ายในเพศสมณะเลย

๑๑ มาสว่าง ก็ต้องไปสว่าง

สำหรับผู้ที่จะต้องลาสิกขา ก็อย่าลืมทำความเพียร ตั้งใจให้ดี แล้วก็ไม่ต้องไปหาฤกษ์หายาม เอาฤกษ์พระพุทธรูปเจ้าดีที่สุด ฤกษ์แห่งความบริสุทธิ์ ฤกษ์สว่าง แล้วก็ต้องทำใจของเราให้สว่างไสว

เมื่อเรามาสว่าง เราก็ต้องไปสว่าง ลาสิกขาจากพระไปเป็นฆราวาส ก็ถือว่าตายจากพระแล้วจุติใหม่เป็นเพศฆราวาส เหมือนจากเทวโลกลงไปสู่ในมนุษยโลก ต้องไปเลือกกลับกันอีกเยอะแยะเลย มาสว่างก็ต้องไปสว่าง

เพราะฉะนั้น จะลาสิกขาก็ต้องทำใจให้สว่างไสว วันนั้นก็นึกถึงบุญให้ดีกว่า ตั้งแต่วันแรกจนกระทั่งถึงวันสุดท้ายในเพศสมณะ เราได้ประกอบคุณงามความดีอะไรบ้าง ทั้งกิจวัตรกิจกรรมก็นึกเอาบุญนั้นมาช่วยบันดาลให้เราได้เข้าถึงธรรม เราจำเป็นต้องลาสิกขาไปแล้ว ก็ขอให้มีความเจริญรุ่งเรืองให้พบแต่คนดี สิ่งดี ๆ เข้ามา คนภัย คนพาล อบายมุขต่าง ๆ ให้ห่างไกล แล้วก็อุทิศบุญกุศลไปให้บรรพบุรุษบุพการีที่ละโลกไปแล้ว หมั่นญาติของเราทั้งหลาย คู่กรรมคู่เวร แล้วก็แผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์ทั้งปวง

เมื่อลาสิกขาไปแล้วก็ตั้งมโนปณิธานปณิญาตนให้แน่วแน่นว่า เราจะเป็น
พุทธมามกะที่สมบูรณ์ จะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของโลก ไม่ใช่ว่าในพรรษามา
บวชแล้ว ไม่ได้ดูดี ไม่ได้ดีมี ไม่ได้แดนซ์ ลาสิกขาออกไปเลยล้างแค้นล้วยกัน
สะบัดหันหลัง อย่างนี้ไม่เอานะ

พอลาสิกขาไปแล้วเขาเรียกว่าบัณฑิต หรือ **ทิด** แปลว่า ผู้ที่อุดมไปด้วย
ศีล สมาธิ ปัญญา สิ่งที่ดีงามอัดแน่นอยู่ในตัวเรา คล้าย ๆ กับว่าเราเข้ามา
หล่อหลอมความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้นด้วยคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในเพศของสมณะ

เมื่อลาสิกขาไปแล้ว ไปเป็นบัณฑิตแล้วก็ต้องเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี
มีกำลังใจเข้มแข็งในการทำความคิด ไม่ดื่มเหล้า ไม่เล่นการพนัน อะไรที่ไม่
ดีเลิกล้มทิ้ง ใครเข้าใกล้ก็ชวนเขาทำความดีให้หมด ใครชวนเราทำความชั่ว
เราก็ต้องชวนเขาทำความดี ถ้าเราไม่ดึงเขามา คนอื่นก็ดึงไป ต้องดึงกันมา
อย่างนี้ เพราะเราได้มารู้แล้วเห็นแล้วในระดับหนึ่ง

ฆราวาสธรรมหรือข้อปฏิบัติสำหรับชีวิตฆราวาสก็ไปศึกษากันให้ดี ซึ่ง
รายละเอียดก็จะไม่พูดในที่นี้ เพราะว่าไม่เน้นในเรื่องวิชาการ เราก็ศึกษา
เอาไว้ไปปฏิบัติให้เป็นตัวอย่างที่ดี ใคร ๆ เห็นก็จะได้ชื่นชมทิดบัณฑิตใหม่
ชื่นชมด้วยความจริงใจ แล้วก็ทำให้เขาเกิดแรงบันดาลใจที่จะทำความดี
ด้วย พระอุปัชฌาย์ครูบาอาจารย์ก็พลอยมีหน้ามีตา บวชจากวัดไหนวัดนั้น
ก็พลอยมีหน้ามีตาไปด้วย ถ้าเป็นพระลูกชายของครูไม่ใหญ่ ครูไม่ใหญ่ก็
พลอยมีหน้ามีตาไปกับเขา จะหนุ่มขึ้นอีกเยอะเลย ได้พระลูกชายช่วยประกาศ
ชื่อเสียงและเกียรติคุณด้วยการไปเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี และมาเป็นกำลัง
สนับสนุนพระพุทธศาสนาต่อไป

เพราะฉะนั้น ลาลึกขาไปแล้วก็ให้ปฏิบัติธรรมทุกวัน อย่าให้ขาด เป็นผู้นำบุญ เป็นยอดกัลยาณมิตร เหมือนอย่างเพื่อนนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาที่เขาเป็นกัน

๑๑ ชีวิตสมณะ ชีวิตที่ประเสริฐที่สุด

ใจจริง ๆ แล้ว ครูไม่ใหญ่ไม่อยากจะให้ลาลึกขาละเลย จากไปก็คิดถึง ครูไม่ใหญ่คิดถึง แต่เราก็คิดอยู่ข้างเดียวละนะ ก็ไม่เป็นไร ชะตาเราก็อาภัพ อย่างนี้ ครูไม่ใหญ่ไม่ชอบไปเป็นพยานในการลาลึกขาให้ใครเลย เห็นพระสึก แล้วทนไม่ได้ มันเข้าใจ แต่เห็นโยมบวชนี่ชอบจังเลย มันปลื้ม เพราะชีวิตพระเป็นชีวิตที่ประเสริฐ เราดูใครเป็นต้นแบบ ก็ดูท่านผู้รู้คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์สละตำแหน่งพระเจ้าจักรพรรดิที่จะได้ปกครองโลก ซึ่งภายในอีก ๗ วัน ท่านนั้นจะได้ตำแหน่งนี้ แต่ว่าตำแหน่งนี้พระองค์ก็เป็นมาหลายชาติแล้ว เป็นจนเปื้อ รวยก็รวยจนเปื้อ แล้วก็ไม่เห็นว่าจะได้อะไร จนกระทั่งเห็นเทวทูต ๔ คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วก็สมณะ

พระองค์ก็คงไม่อยากจะเป็นคนแก่ ไม่อยากจะเป็นคนเจ็บ ไม่อยากจะเป็นคนตาย จะมียศถาบรรดาศักดิ์ มีพวกพ้องบริวารแค่ไหนก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ชีวิตก็อย่างงั้น ๆ อย่างนี้ไม่เอา พอเห็นชีวิตสมณะ โอ้! บวชดีกว่า

ที่จริงเทวทูต ๔ นี้ เราก็ก็นึกอยู่ทุกวัน แต่ที่จะคิดได้อย่างท่าน ไม่ค่อยจะคิดกัน แต่นั่นเป็นความคิดที่ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด เพราะฉะนั้น เราเอาตัวอย่างของท่านผู้รู้ทั้งหลายเป็นต้นแบบที่ดี

ถ้ามนุษย์ทุกคนในโลกมีเป้าหมายเดียวกัน คือ เป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง โลกจะเกิดสันติสุขเลย

เมื่อมองเห็นชีวิตของตัวเอง ของผู้อื่น ของเพื่อนร่วมโลก มันก็วนเวียน กันอยู่อย่างนี้ มีแต่ความทุกข์ ชั้นสูงเศรษฐกิจทุกข์แบบเศรษฐกิจ ชั้นชั้นกลาง ก็ทุกข์แบบชนชั้นกลาง ชั้นล่างก็ทุกข์แบบชนชั้นล่าง สรุปว่าทุกข์ทุกคน ทั้ง ทุกข์ประจำ* ทุกข์จร** แล้วก็จะเกิดความเบื่อหน่าย อยากจะหนีทุกข์

ถ้ามาตั้งโจทย์เหมือนกันทั่วโลกว่า ทำอย่างไรถึงจะพ้นทุกข์ จบเลย สันติภาพ สันติสุข ความเสมอภาคเกิดขึ้นเลย แล้วก็แสวงหาว่า ชีวิตแบบ ไหนจึงจะไปแก้โจทย์นี้ได้ ก็จะมองเห็นชีวิตแบบเดียวกันกับสมณะ เพราะว่า ชีวิตสมณะเป็นชีวิตที่มีเครื่องกังวลน้อย ใช้แต่สิ่งที่จำเป็นเท่านั้น เศรษฐกิจ พอดี แค่อัจฉริยะ ๔ ถ้าใจเป็นที่ ๕ ก็ทำใจหยุดนิ่งหาทางหลุดทางพ้น อย่างนี้ โลกก็เกิดสันติสุข และจะมีความสุขมาก ๆ แล้วก็ยังมีสิ่งที่เราต้องเรียนรู้ อีกมาก วิชา ๓ วิชา ๘ อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ ๔ วิชาธรรมกาย จักรวาลวิทยาอะไรอีกเยอะแยะเลย จะศึกษาได้ใจมันต้องเกลี้ยง ๆ ปลอดกังวล ต้องหยุดนิ่ง เข้าถึงพระธรรมกายจึงจะไปศึกษากันได้

ถ้าชีวิตของฆราวาสจะทำให้ได้อย่างนี้เต็มที่มีนัยยะ เพราะต้องทำมาหากินกัน เพราะฉะนั้นชีวิตสมณะจึงเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่สุด

*ทุกข์ประจำ หมายถึง ทุกข์ประจำสังขารที่ทุกคนต้องเจอ คือ ความเกิด ความแก่ ความตาย

**ทุกข์จร หมายถึง ความโศกเศร้า พิโรธพิน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ความพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รักที่พอใจ ความไม่สมปรารถนาเป็นทุกข์